

Lê Nguyễn Hiệp

Mùa Đông Tình Phụ

Đặt chân lên nước Mỹ vào mùa đông hai năm trước đó, niềm vui chưa dứt tôi được gặp lại chàng, niềm vui tăng lên gấp bội. Tình yêu trong tôi bùng dậy như thừa hai mươi khi hai đứa yêu nhau. Đêm đó tôi dâng hiến cho chàng như một trinh nữ mới về nhà chồng, cuồng nhiệt vội vã nóng bỏng tôi chỉ sợ cuộc tình vội tan biến đi nhanh chóng, rồi chia ly như đã từng chia ly bởi ngăn trở gia đình.

Thửa đó dưới mái trường Trưng Vương lần đầu tiên đi bộ ngang trường Võ Trường Toản về phía đường Phan Thanh Giản tôi bắt gặp ánh mắt chàng nhìn tôi đắm đắm cho đến khi khuất bóng. Rồi những ngày sau đó chàng như cái đuôi theo tôi về nhà mỗi buổi chiều tan học. Tôi cảm động trước những sẵn đón của chàng và tình yêu đến lúc nào không biết, những buổi hẹn hò trong thảo cầm viên xảy ra đều đặn hơn.

Cuộc tình của chúng tôi đáng lẽ vẫn êm đềm không cần vội vã. Nếu không có một ngày xảy đến. Mẹ tôi nhân một buổi tối vui vẻ kéo tôi vào phòng nói có một đám bên đảng trai anh ta đã đậu tiến sĩ muốn ngỏ lời làm rể nhà này con nghĩ sao. Đầu óc tôi choáng váng quay cuồng như bị điên giật, bàng hoàng một lúc tôi cố gắng tìm cách trì hoãn, tôi biết mẹ tôi rất thương và chiều tôi vì tôi là con duy nhất trong gia đình tương đối giàu có và máu mặt

trong giới làm ăn ở Sài Gòn. Bố mẹ tôi làm chủ một rạp chiếu bóng có thể nói là lớn nhất thời bấy giờ, có kẻ hầu người hạ cuộc sống thật sung túc, tôi đã được sinh ra trong nhung lụa nên nghĩ tất cả mọi người phải chiều tôi.

- Con vẫn còn muốn học mẹ trả lời cho họ con chưa muốn lập gia đình sớm.

Thật ra tôi đã lún sâu vào tình yêu với chàng, đâu phải một sớm một chiều tôi có thể dứt bỏ ngay được, dù rằng tôi chỉ mới trao cho chàng những nụ hôn đầu đời, tình yêu đầu thường say đắm và mù quáng, nó có vị ngọt của mật tôi như con ong say mê hút và tận hưởng tất cả những vị ngọt quyến rũ.

- Con đâu còn bé bỏng nữa đâu sao cũng đã tới tuổi đôi mươi rồi còn gì.

Trời! tôi phải lựa lời nói với mẹ sao đây để khỏi làm buồn mẹ. Không biết nói ra tôi có bạn trai mẹ có chấp nhận hay không?

Gặp lại chàng trong thảo cầm viên nơi chốn cũ đầy ắp những kỷ niệm, chúng tôi ngồi sát nhau bên bờ sông nhìn qua bên kia là Thị Nghè, dòng nước đục lờ lờ chảy như cội lòng rối rắm từ lúc mẹ tôi báo tin có người đánh tiếng.

Thình thoảng đôi bờ vai tôi rung nhẹ, tiếng nấc khô khan tức tưởi. Chàng cũng chẳng làm gì được hơn khi nghe tôi báo tin, ngoài tầm tay giải quyết của chàng dù có thật buồn khi nghe được tin chẳng vui này, tôi có thể sẽ là vợ người khác. Chàng chỉ còn biết ôm lấy bờ vai tôi hôn trên đôi mắt đã đầy nước mắt, tôi nhắm mắt hé môi chờ đón. Vị ngọt tình yêu đầu đời. Thời gian trôi đi lặng lẽ, mây trời bỗng kéo đen vài giọt mưa rơi nhẹ như để thông cảm cho nỗi buồn của hai tâm hồn. Tôi bỗng vùng dậy ra khỏi đôi bàn tay rắn chắc, giọng nói quả quyết của một người con gái được nuông chiều từ nhỏ. Chính cái tính khí bất thường bướng bỉnh về sau này đã là nguyên nhân gây đổ vỡ hôn nhân.

- Em không thể thua cuộc, em sẽ mang anh đến trình diện cha mẹ, mẹ rất thương và nuông chiều em. Anh có dám đến ra mắt gia đình em không?

Chàng lưỡng lự giây lát chưa dám trả lời, mặc cảm con nhà nghèo đã làm

chàng trùng bước. Nghĩ đến căn biệt thự rộng lớn và cỡ sở rạp hát đồ sộ của gia đình tôi chàng cảm thấy ngán ngẩm. Được tôi yêu đã là một hạnh phúc lấy tôi ư chàng không bao giờ dám mơ ước. Giàu nghèo xa cách đã là một trở ngại rất lớn, tương lai của chàng một cái gì mờ mịt cuối chân trời, chàng sinh viên văn khoa năm thứ nhất làm sao có thể so sánh được chàng tiến sĩ. Chàng đang thua thiệt đủ điều, chàng chỉ có được một lợi khí là chiếm được trái tim tôi.

Chàng vẫn không có một quyết định nào trong đầu. Như con nai lạc lõng lỏi đi chàng chỉ biết theo con đường tôi dẫn dắt như một cái máy, tôi đành phải quyết định dùm chàng. Những ngày sau đó tôi chờ dịp chỉ có hai mẹ con, tôi thu hết can đảm để thổ lộ những ý nghĩ thầm kín đang mang trong lòng.

- Mẹ nghĩ sao khi con có bạn trai? Tôi thu hết can đảm để nói. Nói xong tôi ôm đầu ngồi phịch xuống ghế để chờ con thịnh nộ từ mẹ trút lên đầu tôi. Mắt róm lệ. Không như tôi dự đoán, bất ngờ, thật là bất ngờ. Đáng lẽ tôi phải được nghe những lời trách móc dữ dội, và tôi sẽ phản ứng lại, tôi sẽ bỏ nhà ra đi theo chàng, có thể lắm. Mẹ tôi đã lại từ tốn, thật chậm rãi chờ tôi bình tĩnh trở lại.

- Con có thể mang anh ta đến chơi nhà mình không? Tai tôi không nghe lắm chứ! Tôi tức tưởi khóc gục đầu vào vai mẹ, mẹ tôi khẽ xoa đầu tôi âu yếm nói: con gái của mẹ chỉ được cái mau nước mắt. Có điều con phải cho mẹ cơ hội, hứa là con sẽ gặp anh chàng tiến sĩ kia cho được công bằng. Tôi hứa cho qua loa câu chuyện, gặp họ thì đã sao tôi sẽ cố gắng thuyết phục mẹ rồi từ chối sau cũng chưa muộn. Điều tôi muốn chia sẻ với chàng bây giờ là chàng đã được phép đến nhà tôi chơi, tôi không thể đợi chờ muốn chạy bay đến nhà cho chàng biết tin, nhưng tôi không dám.

Chiều hôm đó hẹn chàng trước cổng biệt thự sau khi có phép của bố mẹ tôi, như đã nói mẹ tôi rất thương tôi cho tôi một cơ hội. Từ xa tôi thấy chàng

trên chiếc xe solex bạc màu cũ kỹ, chàng cẩn thận tắt máy từ đằng xa chỉ sợ tiếng nổ làm kinh động khu nhà giàu yên tĩnh. Nhìn chàng rón rén dắt chiếc xe lòng tôi dâng lên một niềm thương yêu da diết. Tôi chàng quá cũng chỉ vì tôi.

Bước qua khỏi cổng chàng thấy chóa mắt trước vẻ giàu có của căn biệt thự. Sân cỏ mượt đã được cắt gọn và cây cối đã được cắt tỉa kỹ càng. Thấy chàng ngập ngừng tôi liền cầm tay chàng dắt thẳng vào nhà trong. Bố mẹ tôi đã ngồi đợi sẵn trên chiếc ghế xa lông phác một cử chỉ thân mật mời ngồi. Chàng ập a ập ứng chưa kịp lên tiếng chào, thì mẹ tôi đã cất lời.

- Chào anh, nghe cháu nó nói về anh rất nhiều.

Mẹ tôi thật sáo ngữ, dân bắc đưa đẩy và khó đoán, mẹ tôi đang nghĩ gì về chàng?

Từ bữa đó mẹ tôi vẫn thỉnh thoảng để chàng đến chơi, đôi lúc lại mời ăn cơm gia đình. Chỉ coi chàng như là bạn của con gái mình giống như những người bạn gái khác của tôi.

Mẹ tôi xử sự rất khéo léo, phần vì thương tôi là con gái một trong nhà, nên mẹ không muốn ép uổng trong vấn đề hôn nhân. Nhưng lái tôi theo hướng đi của mẹ, và tôi đã bị lôi vào con đường của mẹ lúc nào không biết. Nếu mẹ cứ mắng nhiếc cứ la mắng tôi, thậm chí cạo đầu bôi vôi như các bà mẹ lệ cổ khác thì tôi đã cưỡng lại đi theo tiếng gọi của tình yêu. Đàng này mẹ vẫn cho tôi gặp và mời chàng về nhà nhưng chưa bao giờ đá động đến tương lai của hai chúng tôi.

Những ngày sau đó chúng tôi vẫn thỉnh thoảng gặp nhau trong thảo cầm viên. Tình yêu không còn có được niềm vui trọn vẹn như thuở ban đầu.

Chàng tỏ vẻ lo âu khi gặp lại tôi.

- Gia đình em nghĩ sao về anh? Anh có cảm tưởng chúng mình chắc phải xa nhau quá!

- Anh hãy tin tưởng vào em, rồi em sẽ thuyết phục được mẹ. Từ nhỏ cho đến lớn mẹ chưa bao giờ từ chối em điều nào cả.

- Anh nghĩ lần này thì khác, nó có liên quan đến cả cuộc đời của em.

Tôi phát cáu đẩy chàng ra chạy lại bên bờ sông, cơn gió mát thổi lướt qua mặt tôi khiến tôi dễ chịu vui đi được phần nào ưu sầu. Tôi thầm mong ước nếu gia đình tôi cũng nghèo như chàng thì hay biết mấy! Mong ước chỉ là mộng mơ. Thực tế trước mắt tôi đã được sinh ra trong gia đình giàu có. Đó có phải là cái tội để trời bắt tôi phải vất vả về đường tình yêu. Nếu tôi đừng gặp chàng để rồi yêu chàng, thì lại càng tốt hơn nữa. Tôi sẽ vui sướng lên xe hoa về nhà chồng không một vương vấn để lại đằng sau. Thanh thản và hạnh phúc.

Đôi chim sẻ kêu chiu chít rượt đuổi nhau trên cành cây. Một đôi uyên ương hạnh phúc trong cái nắng ấm của trời xanh, hồn nhiên không một vương mắc. Yêu nhau lúc nào chúng cần. Không dư luận, không gia đình ngăn cản, không có suy nghĩ giàu nghèo. Cuộc sống êm đềm biết bao. Chỉ có trời trong và đất ấm, cây xanh và gió lay động.

Nhà tôi bữa nay sửa soạn tung bừng để đón tiếp một người khách mà tôi không hề trông đợi, nhưng tôi đã hứa với mẹ rồi. Kẻ ăn người ở trong nhà chạy đi chạy lại dọn dẹp, trông náo nhiệt hẳn ra. Coi như là buổi ra mắt cho hai bên biết nhau, tôi nghĩ vậy. Nếu tôi chưa yêu chàng thì buổi gặp mặt này sẽ khiến cho tôi náo nức trông chờ. Trái lại bữa nay trở thành một ngày khổ sở cho tôi, tôi hờn giận ở lý trên phòng. Đứng lên rồi lại nằm xuống, thời gian thấy dài ra, tôi chỉ mong chóng cho cuộc gặp gỡ qua đi mau lẹ.

Tôi bỗng nghe tiếng lao xao ở dưới lầu. Tiếng ai như tiếng bà cô cất lên từ ngoài cổng.

- Anh chị cả đâu rồi bữa nay cho chúng em ăn uống gì đây? Bà cô, em ruột bố tôi lúc nào cũng nghe tiếng đi trước sau đó mới thấy người. Cô hiện diện

chỗ nào là y như chỗ đó rôm rả vui như tết.

Bố mẹ tôi đi nhanh ra cửa đón bà cô.

- Chào cô chú, gớm quý hóa quá. Còn anh đây là!!!

- À! đây là anh tiến sĩ T.

Tiến sĩ với chả lòì sĩ, chả ăn cái giải gì với tôi cả, tôi làm bầm trong miệng.

Trăm chuyện cũng tại bà cô ra mà thôi. Đi đâu là có tật ngòi lê mách lẻo đến đó, mồm miệng oang oang khoe có cô cháu đẹp người lại đẹp cả nét, thật chán mớ đời.

- Cháu gái cưng của cô đâu ra đây cho cô gặp, cô nhớ cháu lắm.

Bà cô nhà toàn con trai, không có một mụn con gái nào nên cô rất thương tôi và coi như con ruột. Đến nước này thì tôi không thể ngồi lý mãi trong phòng. Cũng lại bà cô mồm miệng nhanh nhẩu.

- Đây là cháu gái của cô, còn đây là anh tiến sĩ T.

Anh khẽ gật đầu chào tôi, vì phép lịch sự tôi cũng gật đầu chào lại. Hai bên đều cảm thấy ngượng ngập. Thời buổi này tôi tưởng việc lấy chồng lấy vợ qua mai mối đã hết từ lâu rồi chứ. Nào ngờ cái điều mà tôi cho là cổ lộ sĩ đang xảy đến cho tôi, ở ngay cái thập niên 60 này, thời đại tân tiến người thiếu nữ mặc váy ngắn và để tóc demi-garcon. Vậy thì ra cái chuyện làm mai thời nào chẳng có.

Mọi người kéo vào trong phòng khách ngồi nói chuyện. Thôi thì chuyện ở đâu đâu chẳng ăn nhập gì đến tôi hết. Tôi cũng kín đáo quan sát anh ta, dù tôi có ưng hay không tôi cũng phải biết mặt mũi anh ra sao chứ. Tôi gọi là anh vì ít ra cũng hơn tôi khoảng 8 tuổi hay hơn, có thể gọi bằng chú được rồi đấy.

Sau buổi gặp mặt tâm trạng tôi rối bời như tơ vò. Thử hỏi người con gái nào lại không thầm mong muốn tấm chồng học hành giỏi dang đỗ đạt cao, mặc dù chẳng phải còn là cái thời “ngựa anh đi trước vồng nàng theo sau” nữa.

Hai người mỗi người một vẻ. Tôi không khỏi có ý so sánh.

Chàng có vẻ người cao ráo đẹp trai, ăn nói có duyên đối với phái nữ, có vẻ ranh mãnh ngầm. Nhưng khi tiếp chuyện với bố mẹ tôi chàng bị khóp lúng ta lúng túng của một kẻ thiếu tự tin ở mình. Đây là điều tự nhiên thôi vì chàng cũng chỉ mới bước vào tuổi hai mươi như tôi, chưa có kinh nghiệm sống.

Anh thì người tầm thước, trông hiền lành không đến nỗi khó coi. Nhưng về kiến thức và cách ăn nói với bố mẹ tôi anh tỏ ra biết nhiều và đầy tự tin, anh đang được lòng của bố mẹ tôi. Tôi tự nghĩ giả sử nếu anh chưa đỗ đạt tiến sĩ đã chắc gì có cuộc ra mắt vừa qua. Đây là cái mốc thời trang của những nhà giàu kén rể phải có địa vị, hay là lòng thương yêu con cái muốn cho con có được tầm chồng hơn người?

Kỳ này mẹ tôi tổ chức đi vũng tàu nghỉ mát. Mọi người tề tựu đông đủ gồm có bố mẹ tôi, chú cô, đặc biệt có kêu thêm con nhỏ bạn thân và vị hôn thê của nó đang là sinh viên năm cuối trường y khoa Sài Gòn, dĩ nhiên không thể thiếu hai vai chính là anh và tôi. Tôi đã biết dụng ý của mẹ tôi khi mời nhỏ bạn và vị hôn thê. Mẹ tôi đang từ từ đem tôi xa cách dần chàng bằng những cuộc nghỉ mát như thế. Cuộc cách ly chậm rãi từ từ không vội vã khiến tôi khó có thể cưỡng lại.

Đường đi Vũng Tàu cũng không xa lắm khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, chúng tôi ghé Long Thành mua ít chôm chôm để ăn trên đường đi. Vượt qua Bà Rịa đến Vũng Tàu; bỏ đồ đạc ở trong nhà nghỉ mát chúng tôi đi đến bãi trước, bãi biển trong những năm này tương đối trong sạch và ít người. Đến bãi cát tôi và nhỏ bạn chạy ào xuống nước và bước dọc theo bãi cát, nước biển mát lạnh quần lấy chân tôi từng đợt không rời. Vùng biển không khí tương đối trong lành và ít bụi bặm hơn Sài Gòn, sóng biển đầy từng đợt lăn tăn đang làm tôi tạm quên đi người tôi yêu và những sầu khổ.

Trở về Sài Gòn tôi vội vã tìm cách gặp lại chàng. Tôi vui mừng hết sức, nhưng gặp tôi chàng chẳng thấy vui chút nào, chàng đang ghen vì biết tôi vừa đi nghỉ mát Vũng Tàu với một người đàn ông khác. Vết đau khổ tình yêu còn hằn trên mặt chàng.

- Đây là ý của mẹ, em chẳng thiết đi chơi tí nào hết.
- Chắc anh sẽ đầu quân đi lính, một mai em đi lấy chồng.
- Đừng làm vậy anh, em không thể thiếu anh. Em đang cố gắng thuyết phục mẹ. Tôi đang cố trấn an chàng, thật ra là trấn an cho chính mình.
- Em có biết, những ngày em đi nghỉ mát với người ta lòng anh tan nát như thế nào không! Anh đã cùng thằng bạn thức xuất đêm bên cạnh những xi đề nằm lăn lóc trên sàn, và anh đã say mèm.

Kể như gián tiếp tôi đã phụ chàng để đi chơi với người khác làm chàng đau khổ. Tôi chưa dám vì chàng mà bỏ cả cha mẹ nhà cửa để đi theo tiếng gọi của con tim. Một mái nhà tranh hai quả tim vàng, điều này chỉ xảy ra trong những bản nhạc tình lãng mạn, không một chút thực tế. Tình cảm tôi dành cho chàng chưa đủ mạnh để có thể tung hô tất cả. Tôi vẫn còn sợ dư luận, sợ làm bố mẹ buồn lòng. Mà thật ra cưới được người chồng đậu tiến sĩ đang là điều vượt khỏi sự mơ tưởng của tôi, đừng chửi tôi là người con gái ham danh vọng đây chỉ là sự thường tình mà thôi. Tiền bạc tôi đã có dù còn là của bố mẹ, vậy thì thêm một chút tiếng tăm vợ một tiến sĩ cũng chỉ là một nét chấm phá tô điểm thêm bức tranh đời sống. Giống như những người thiếu nữ nào đó mà tôi gặp, họ thường nói về chồng họ là bác sĩ, luật sư, kỹ sư, v.v... một cách hãnh diện, đó là cái lý tự nhiên của tình cảm con người. Chàng đưa tôi lá thư và nói về nhà hãy đọc, có thể đây là lần cuối chúng mình gặp mặt nhau. Tôi nằm trăn trở trên giường đọc đi đọc lại lá thư của chàng sao mà nhiều đắng cay. Tôi mang mặc cảm phản bội và phụ tình.

“ Em yêu,

Khi nghe tin em đi nghỉ mát ở bãi biển với một người đàn ông xa lạ khác, tim anh đã nhói đau. Thế là hết em sẽ thuộc về người ta. Trên đỉnh đau thương, anh gục đầu rơi lệ. Những ly rượu trắng đắng chát không thể làm cho anh vui đi nỗi buồn mất người yêu. Em chưa bao giờ nói ra một câu chia tay với anh, nhưng anh hiểu anh sẽ mất em vĩnh viễn. Ngón tay anh đã vàng đi vì khói thuốc, anh tự hỏi đã bao nhiêu điều thuốc anh đốt đi, để hy vọng nỗi sầu sẽ tan theo khói thuốc ra khỏi tâm hồn. Nhưng quái lạ khói thuốc thay vì bay lên lại là đà bay xuống mặt đất làm nặng thêm nỗi buồn, có lẽ anh say quá nên nhìn ra như thế. Nằm cả ngày trên giường mắt anh trừng trừng mở lớn mà như không thấy gì cả. Nỗi đau tình phụ như một loại nấm độc vật anh nằm xuống như kẻ đã chết. Có lẽ nằm xuống bất động luôn vậy mà hay, anh sẽ hết còn cảm giác đau khổ.

Những ngày kế tiếp anh sẽ không còn quanh quẩn gần em nữa, anh sẽ đi thật xa. Chỉ mong mũi kim thời gian sẽ khâu lại vết thương lòng.

Kẻ bất hạnh trong tình yêu. “

Đọc xong lá thư cũng là lúc những giọt nước mắt lăn dài trên má. Vĩnh biệt chàng người yêu đầu đời của tôi, tôi sẽ không thể quên chàng dù có đi lấy chồng.

Thời gian trôi qua lặng lẽ và mau chóng. Chàng đầu quân vào lính, từ đó tôi bắt thăm tích chàng.

* * *

Nằm bên chồng mà tôi vẫn hồi tưởng đến người tình cũ. Đêm tân hôn sao mang vị đắng chua chát. Tôi chỉ làm bổn phận của một người vợ, ráng đóng trọn vai trò cho đến hết cuộc đời. Bàn tay chồng tôi tham lam vụng về trên những phần sâu kín nhất trên thân thể. Tôi khẽ rùng mình nhắm mắt. Cơn đau đớn tận cùng của thể xác và trái tim.

Câu yêu thương bỗng vội vàng tan vỡ

Đêm động phòng tóc rối xoa bờ vai
Những đêm dài thức trắng có ai hay
Năm tiếc nuôi người yêu trong tuyệt vọng
Những kỷ niệm ngất ngây giờ đã hết
Còn chỉ là mây khói đến hôm nay
Chỉ là sương trên lá thắm đọa đầy
Một tình yêu ngậm ngùi hoài in vết
Tôi xoay mình qua bên kia, khẽ lau vội giọt lệ sầu. Xin lỗi anh, người chồng
đáng thương, anh chiếm được thân thể tôi nhưng cái trinh trắng tâm hồn tôi
đã dâng hiến cho kẻ khác mất rồi.

* * *

Sau 75 cuộc đời đổi thay. Tôi cũng đã ly dị chồng, có được hai đứa con.
Chồng cũ tôi vượt biên đi trước cư ngụ bên Pháp, tôi và hai đứa con vẫn còn
nần nã ở lại Sài Gòn cho đến mãi hai năm trước tôi mới qua được Cali, vùng
quận Cam. Vài tháng sau hai đứa con tôi di chuyển qua tiểu bang Colorado
làm ăn bên đó. Một mình tôi ở lại quận Cam, không khí vùng này ấm áp hợp
với thân thể tôi hơn. Tôi ở trong căn phòng nhỏ thuê lại giá phải chăng của
một cặp vợ chồng. Đúng ra đó chỉ là cái garage đậu xe được sửa lại. Cuộc
đời thật phù du, đổi thay khó mà biết trước được. Đang là cô thiếu nữ trong
trắng con nhà giàu tiền bạc sài như nước, lương tiền sĩ một tháng của chồng
không đủ cho tôi may được một chiếc áo dài. Mấy chục năm sau tôi đã biến
thành người đàn bà trung niên nghèo xác xơ, tần tiện từng đồng để trả tiền
phòng. Đôi khi túng thiếu tôi phải viết thư xin mấy đứa con. Tôi nhẫn nhục
sống cho qua ngày, âm thầm chịu đựng không dám tỏ bày cùng ai, tôi tủi
thân cúi đầu, đôi khi ngồi nhớ lại hào quang thừa trước tôi bật khóc.
Trong một dịp tình cờ tôi gặp lại chàng. Hai bên đều mừng rỡ, chàng cũng
đã ly dị mấy năm trước đó. Cả hai không còn những ràng buộc tình cảm gia

đình. Chúng tôi như những con sam sát lại đeo dính bên nhau không rời.

Tình yêu đầu bộc phát trở lại mạnh mẽ. Những ngày sau đó chàng chờ tôi đi đây đi đó, làm những thủ tục giấy tờ cần thiết và dạy tôi lái xe. Những tuần lễ đầu chàng còn giữ ý, tối hôm đó tôi thấy mặt chàng có cái gì khác lạ, hơi thở dồn dập hơn. Như không thể chịu đựng được hơn nữa, chàng ôm chặt lấy tôi đặt lên đôi môi tôi một cái hôn nồng cháy. Tôi đáp lại chàng và chúng tôi vận mình trong cơn mê cuồng nhiệt. Như đã quen hơi chàng đến với tôi vào buổi tối thường xuyên hơn, chúng tôi có với nhau những trao đổi mặn nồng như của cặp vợ chồng mới cưới.

Không còn nữa những phân biệt giàu nghèo. Bây giờ tôi còn nghèo thua chàng không đủ tiền để mua một chiếc xe cũ rích, đi đâu tôi cũng phải nhờ chàng. Tôi mong rằng tình yêu đích thực đang đến với chúng tôi.

Người chồng cũ nghe tin tôi ở vùng Little Saigon vội vàng bay sang thăm tôi và hai đứa con. Anh ngỏ lời được ở lại để gần tôi và con, anh đã về hưu và muốn mang tiền qua đây để mua nhà cho mấy mẹ con. Tiếng chuông điện thoại reng, tôi bắt phôn, đầu giây bên kia là tiếng của chàng. Tôi huyền thuyên nói chuyện với chàng hơn tiếng đồng hồ để mặc người chồng cũ ngồi nghe và chờ đợi. Anh nhẩn nhục ngồi nghe vì tôi đâu còn là của anh nữa.

Anh hiểu tôi đã ráp nối lại với người tình cũ. Hết hy vọng, anh biết anh phải làm gì, ngày hôm sau anh bay qua Colorado thăm con rồi về lại Pháp. Có lẽ tôi hơi tàn nhẫn. Bây giờ không còn gia đình cản trở tôi đã chọn chàng, lựa chọn tình yêu tôi hằng ấp ủ. Người chồng cũ không có chỗ đứng trong tôi, mà từ hồi đến giờ anh vẫn đi bên tôi như một bóng mờ.

Tưởng rằng cuộc sống chúng tôi cứ thế trôi đi cho đến hết quãng đời còn lại. Bỗng tôi bất tin chàng khoảng hơn tuần lễ, không một cú phôn dặn dò và hỏi thăm. Rồi chàng lại xuất hiện. Tôi uất ức tra vấn chàng.

- Anh đi đâu mà không thềm nói cho tôi một tiếng.

Chàng ừ à cho xong câu chuyện. Cật vấn mãi chàng mới trả lời.

- Cô em họ sang đây chơi anh phải đưa dẫn cô ta đi chơi đây đó. Cô ta đã trở về lại quê nhà.

- Tôi không tin, cô ta chắc chắn là người yêu của anh. Tôi không phải là món đồ chơi của anh. Khi nào cần thỏa mãn thì đến. Thôi anh xéo đi cho khuất mắt tôi.

Tôi tức giận đuổi chàng ra khỏi phòng, chàng lui thủ đi về. Tôi nằm khóc một mình nghĩ về thân phận mình. Tôi đâu còn là đứa con gái con nhà giàu của mấy chục năm trước. Soi lại gương tôi thấy khuôn mặt tôi hốc hác và già đi rất nhiều. Tiền bạc không có, sắc đẹp thì phai tàn. Chàng có còn yêu tôi như thuở đó, hay chàng chỉ đến với tôi để tìm lại chút dư âm ngày cũ. Tôi không còn gì sót lại để có thể quyến rũ chàng nữa.

Được vài ngày đợi tôi nguôi giận, chàng mua cái này cái khác đem lại cho tôi. Chàng năn nỉ xin lỗi ý ôi. Rồi tôi lại yếu lòng, chiều chuộng những đòi hỏi xác thịt của chàng. Tôi thấy tôi khờ dại, mang máng hiểu rằng chàng đang lợi dụng thân xác tôi. Thật ra tôi vẫn còn yêu chàng, chàng có lợi dụng hay không tôi cũng chưa cần biết chỉ mong tôi còn có chàng trong tay, và còn được gần gũi chàng. Tôi ngây thơ nghĩ chàng vẫn còn yêu tôi.

Lần này không phải chàng sợ mất tôi, mà chính tôi sợ mất chàng. Tôi có linh cảm tôi sẽ mất chàng. Tôi nghe phong phanh cô em gái bán ca nông bấy ngày không tới sắp được qua Mỹ. Chàng sẽ chọn ai? Cô em gái hay tôi, tôi vẫn còn tin chàng sẽ thuộc về tôi.

Tôi sợ rằng tình cũ không rủ cũng đến, rồi cũng không mời lại đi. Tình đầu hay tình cũ giống như đứa bé nhìn thấy món đồ chơi mới ham thích mong chiếm cho bằng được. Sau khi có rồi và chán chê, nó sẽ quẳng đi không thương tiếc. Chàng có thể là đứa bé con được không? Tôi không thể đọc được ý nghĩ của chàng, lúc nào trên môi chàng cũng vẫn nói tiếng yêu tôi.

* * *

Về đến nhà đã 8 giờ tối. Tôi mở cửa phòng garage. Một bức thư để sẵn ngay đầu giường, và những kỷ niệm chàng đem trả hết cho tôi. Nét chữ của chàng ngoài bì thư đề tên tôi, tay tôi run run mở thư.

Xem xong lá thư tôi vật mình xuống giường. Lòng tê tái, khuôn mặt nhăn nhúm xanh mét trông thật thảm hại. Chàng nữ đối xử tôi cặn tình như thế sao? Còn thua một con đĩ rạc ngoài đường. Những ngày ái ân mặn nồng trong suốt hai năm chỉ là những ngày cho chàng thỏa cơn dục vọng. Chàng đến với tôi chỉ còn thuần là xác thịt. Có lẽ đúng hơn chàng trả thù tôi, vì tôi đã phụ chàng trước đó. Sự trả thù cay độc và tàn nhẫn.

- Khốn nạn! Tôi thốt lên cay đắng. Mặt nạ tình yêu của chàng rơi xuống sau hai năm che đậy. Vậy mà tôi vẫn tin tưởng chàng suốt hai năm qua.

Tôi gục đầu bên gối khóc nức nở. Chàng đã phụ tình tôi. Ngoài kia cơn gió lạnh mùa đông rít mạnh luôn qua khe cửa phòng garage. Hình như tiếng gió có chen lẫn tiếng người chồng cũ chung tình, bao dung và độ lượng: Hãy trở về với anh bất cứ khi nào em cần.

Lê Nguyễn Hiệp

Viết xong tại Irvine 29-11-2003

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004